

הלון פרק שביעי עירובין

ע"א.

עין משפט ג'ר מצוה

ל א מיי פ"ג מלכות
עירובין הלכה יג
טו"ש"ע א"ח סי' שעב
קט"ף ח'
ל א ב מיי"ם הלכה די
טור ש"ע א"ח סי'
שע"ב:
ל ב ג ד מיי"ם הלכה ג
טו"ש"ע א"ח סי' שעב
קט"ף יט'
ל ג ה מיי"ם פ"א הלכה
שבת הלכה לו סג
לחון פ"ג טו"ש"ע א"ח סי'
שע"ב קט"ף יג:
ל ד ו מיי"ם ש"ם וטו"ש"ע
סי' שע"ב קט"ף יט':

רב ניסים גאון

שמעת מינה מחצות שאין
מגיעות לתיקרה הריאן
מחצות הריאן הוא
מילתא בפרק הדר עם
הבכ"ר, פליגי בה ר' חייא
וד' שמעון ב"ר חד אמר
במחצות
המגיעות לתקרה וחד
אמר מחצות במחצות
שאין מגיעות לתיקרה.

רבינו חננאל

בר זה הנסר לארכו [הדר]
מייעט רחבו מד' טפחים.
אמר רבא הא דתנן וכן
שתי גזוזטראות זו כנגד זו
מות, אבל זו שלא כנגד
זו או למעלה מזה [לא], לא
אכרו אלא שיש ביהן ג'
טפחים, אבל אין ביניהן ג'
היא כפ"ח מעוקה (א) היא
שורי. מפני שבתן שיש
שתי הצדיות גבה י'
טפחים מערבין שנים ואין
מערבין אחד. אילו
מאכילין מיפן ואילו
מאכילין מיפן, ואוקמינא
מתבן שבין שתי הצדיות
גבוי' י' טפחים לא שרי
לכל חד חד מניהו, אלא
למיקם באפי' בהמתו והיא
למילא אולה ואכלה, אבל
ליתן תבן לתוך קופתו, לא
למעמדה על המכתב
ולהאכילה אסור. ואם הוא
מתבן בתיב התיב גבוי' י'
טפחים, והבית בין שתי
(ההצדיות) (ההצדיות),
זה נותן לתוך קופתו
ומאכיל זה נותן לתוך
קופתו ומאכיל. ומאי שנא
בית דאית ליה מחיצות
ותיקרה, כי מיפחת התבן
מי' טפחים מינכרא מילתא
דחוי ליה דקא מירחק מן
התיקרה, וכיון דנתמטע
עשרה טפחים ידע
התרוייהו אסורין, ואי בעי
נועל פתח ביתו ומבטל
רשותו והוא אסור וחבירו
מותר. וכן אתה אומר בביב
תבן. פי' תבן מעובה
כמי חבילות שבין שני
דיוני שבת. דין ניב זה
ורויהו מתבן שבין שתי
הצדיות אחד הוא, ולא
שרו אלא למיקם באפי'
בהמתו וחזילו הוא
וחיכול. אבל לתת לתוך
קופתו או להאכילה הוא
לא, דכד מיפחת מי'
טפחים כיון דליכא תיקרה
לא מינכרא מילתא.
ואוקמינא דהיא בית דאית
ביה היא מובטא ונבטו י'
טפחים חסר משהו, והתבן
(חסר משהו)
וכל פתוח מן' לבלוד דמי,
שנמצא תיקרה כאלו מגיע
עד שמי התבן, דבעיני
מחיצות המגיעות לתיקרה.

היא דבייתא דלון להצית ברייתא כיון שכול להצית המשנה ומה
שזומר בפ"ק דסוכה (דף ז.) מנן ואין עמדי לפנותו ועפר סתם
מחלוקת ר' יוסי ורצנן אע"ג דבמתני' דאהלות לא איירי רצנן מידי
במנן מ"מ מכל שכן דעפר שמעינן דבעי ניטול והא דפשיטא ליה
תנן וציתו הוה מיעוט לרצנן שפיר

שמעינן מכל שכן דכרי דתצוהו דמהני
ציטול והא דקאמר התם עפר סתם
מחלוקת רבי יוסי ורצנן הוה מני
למיימר נמי עפר ואין עמדי לפנותו
דבהא נמי פליגי רצנן ואמרי דלא
צטיל אלא אס' כן ציטלו ואין עמדי
לפנותו לאו היינו ציטלו כדמוכח התם
אלא משום רבי יוסי נקט עפר סתם
ולא חש להאריך ולמיינקט מרזייהו:
מאן תנא אהלות ר' יוסי היא.
אע"פ שלא היה יודע ברייתא

זו דקא' מייתי יודע היה שרבי יוסי
דיבר על ההיא משנה דאהלות וכי
האי גוונא איכא בפרק קמא דיומא
(דף יד.) גבי מאן תנא תמיד ר"ש
איש המנפה היא:

הרי הוא כבתם עפר ובטל.
וטומאה צוקעת ועולה

דקדמי דאהלות וז"ל והא' ר' יוסי
קסבר דטומאה טמונה אינה צוקעת
בפ' העור והרוטב (מלון דף קסה):
דקאמר ר' יוסי חצילי המטה וסריגי
החלונות שפירשו על פני המט' באורי
הנוגע שלא כנגד הנקב טהור ומוקי
לה בשמומין לו בפחות מטפח ואומר
ר"י דמ"מ מהני ציטול לענין שלא יבא
טומאה לנכ"ס בצדו והא' דל"ר ר' יוסי
בפרק השלן (סוכה כא:) דמקומה וי

עומד וממלא מפי קבר המהוס היינו
דוקא בצקר דכתיב קרא (נמדבר יט) או
בצקר שהמהילה על הקצר טמא אצל
צעלמא קסבר ר' יוסי דלינה צוקעת
וטהור: **דקא'ם** לה באפה
ואזרח. ואם תאמר אס' כן מאי איריא
דינקט רב הונו של יתן לתוך קופתו
ויאכיל כיון דאסור להעמידה
אע"ג דלא מטלטל וי"ל דאי הוה נקט
ליה אסור להעמיד לא הוה ידעינן
מאי טעמא כל כמה דלא אשמעינן
שאסור לטלטל הלכך אשמעינן
שאסור ליתן לתוך קופתו משום דלמא
מיפסית ולא אדעתא וממילא ידעינן
דאסור להעמיד: **רבן אתה מוציא**
בגוב שני. פירש בקונטרס ג' ש
זור ולא שני צור גבי תנן ויש

מפרשים לשון ק' וג' בצנא:
שמע מינה מחיצות שאין מגיעות
לתקרה שמן מחיצות.
במתני' פי' במחיצות עראי כי הך
ולעיל (ע"ב): פסקינן כרבי יהודה הסבר
ולאמר לצ"ה עירוב אחד לכולן במחיצות
שאין מגיעות לתקרה והתם נמי
במחיצות עראי איירי כדפי' (ה):
דכל

לא ציטלו. לא ציטלו ואין הטומאה צוקעת למעלה מן הגג שיש לה
אהל לעצמה: רבי יוסי היא. משום דאירי בה רבי יוסי כדאמרין
לקמן נקיט לה: **הבן.** מלאוהו תבן וידעינן אנו שאינו נריך לו מכל
מקום לא ציטלו בצירוש: **הרי הוא כבתם עפר.** כעפר שאין לנו
ידעינן אס' עמדי לפנותו אי לא
דקתמיה ציטלו. אלא ר' יוסי עפר

סתם ציטול סתם תבן שאין לנו יודעינן
אס' יצטרך ליטול לא ציטלו: **עפר.**
וידעינן אנו שיפנהו ללאו סתמה הוא:
הרי הוא כסתם סתם. שאין לנו
ידעינן אס' יפנהו אס' לאו דקתמיה לא
ציטלו: **הנה איסור שבת.** כגון מתני'
כיון דעפר אינו ניטל בשבת סתמיה
ציטלו: אפילו ארנקי. כיס מלא מעות
ציטלו אס' אצל תבן וקש ניטל למאכל
בהמה: **למטימייה קאי.** הלכך
סתם עפר ציטלו ליה ואפילו לרצנן:
ניס למטימייה קאי. במתניה: לא

שנו. דבעי נסר ד': אלא שנסנו
להצנו. ארכו של דף לרוחב החרץ
משפה לשפה כעין גשר: **אכל לרכנו.**
שנתן לרכנו של חרץ דף ד' אורך
על גבי יתדות אצל שפתו סתם קלת
רוחב החרץ ומיעוטו מד': אפילו כל
שפוח. שהיתה דף קלרה (א) אפילו אינה
אלא כהצבע הרי מיעוטו לרוחב החרץ
מארכבעה במשך מדת הפתח ומתני'
רחב ד' תנן: זו שלא כנגד וז. שהיתה

אלא כהצבע הרי מיעוטו לרוחב החרץ
מארכבעה במשך מדת הפתח ומתני'
רחב ד' תנן: זו שלא כנגד וז. שהיתה
אלא כהצבע הרי מיעוטו לרוחב החרץ
מארכבעה במשך מדת הפתח ומתני'
רחב ד' תנן: זו שלא כנגד וז. שהיתה

אלא כהצבע הרי מיעוטו לרוחב החרץ
מארכבעה במשך מדת הפתח ומתני'
רחב ד' תנן: זו שלא כנגד וז. שהיתה
אלא כהצבע הרי מיעוטו לרוחב החרץ
מארכבעה במשך מדת הפתח ומתני'
רחב ד' תנן: זו שלא כנגד וז. שהיתה
אלא כהצבע הרי מיעוטו לרוחב החרץ
מארכבעה במשך מדת הפתח ומתני'
רחב ד' תנן: זו שלא כנגד וז. שהיתה
אלא כהצבע הרי מיעוטו לרוחב החרץ
מארכבעה במשך מדת הפתח ומתני'
רחב ד' תנן: זו שלא כנגד וז. שהיתה

[א] ומוספה דאהלת פ"ח
ה"ה סוכה ד.]. ז. [לעיל
ע"א: ז.]. שבת קמ"ד. ד. [ג
הערך פ"ג ז' ב"ב פ"ג מנן
פ"י תבן מעובה כמו
פחיות. ז. רש"י מ"ז,
ז. [לעיל ע"ב, ז.]. [בס"א: א
לתה. ז. ז' ל' נדך:]

הגהות הב"ח

[א] ג' אמר רבא הא דתנן
ובן שתי גזוזטראות וכו'
זו כנגד זו אין זו שלא כנגד
זו או זו למעלה מזה לא
וחי למעלה מזה נמי:
(ב) רש"י ד"ה אפילו כו'
ואפילו אינה: (ג) ד"ה
נתמטע המנן על פני הרוב
כל התל: (ד) תוס' מ"ה
שמע וכו' דפירש התם. ניב
ד"ה במחצות:

גליון הש"ס

ג' מאן תנא עירובין ר'
יוסי היא. עיין לקמן דף
פ"ב ע"א מ"ה צור מאי
איכא למימר:

מוסף רש"י

ר' יוסי אומר תבן ואין
עמדי לפנותו וכו'. ופליג
בין חמסן בין אחריות,
לדורות היינו עפה
וקאמר ט"ק לדרך ציטול.
וא"ל ר' יוסי תבן אס' ידע
שאינו עמדי לפנותו הרי
הוא בטל מאליה וצדירות
אפילו סתמה על פני דיע' א'
עמדי לפנותו לו לא,
מסתמה בטל אלא אס' הו'
ידע דעמדי לפנותו,
דהא"ה הרי כסתם תבן ולא
ציטול (סוכה ד.)

רבינו חננאל

בסתמא לא ביטול. ופריק
רב הונא מאן תנא אהלות
ר' יוסי ופליגי אתא דירד.
איני והא ר' יוסי איכא
גני, דמתן באהלות פרק
[ט"ז] ר' יוסי אומר תבן
אס' עמדי לפנותו הרי הוא
כסתם עפר ובטיל, ע"פ
[ואין עמדי] (ועתיד)
לפנותו הרייהו כסתם תבן
ואינו בטל. קתני מיהה תבן
הוא כסתם עפר ובטל,
מכלל דר' יוסי סבר ע"פ
סתם בטל. אלא תנא
דעירובין הוא ר' יוסי.
ופליגי עליה תנא דאהלות.
רב הונא בריה דרב יהושע
אמר גבי איסור שבת אפי'
ארכי בטיל וכל שכן עפר
או צדורות. רב איש אמר
בית אחרין לא רמינן.
חרץ למטימייה קאי
הילכך סתמא ביטול, אבל
בית לאו למיטליה קאי,
הילכך אי פריש רבבליה,
איין אי לא לא. מתני', נתן
עליו נס שרוחב ד' טפחים
כו'. אמר רבא לא שנו
שאם נתן החרץ נסר
פתוח מד' טפחים מערבין
שנים ואין מערבין אחד,
אלא בזמן שהשושני זה
הנסר מזה הגד לצירו
האחר של חרץ לרחבה,
אלא אם נתן זה הנסר
לארכו של חרץ מזה אחר
של חרץ. אפי' פחות מד'
מערבין אחד, שהרי מיעט
החרץ מד' טפחים. לפי
שהם החרץ שנינו כי
הוא [ירוחב ד', ואם נתן

כיון דאסורא דרצנן הוה דאיכא נישום: דקא'ם באפה. מתני' לאו דמוקים לה עלה צידים אלא
קאי באפה שלא תלך במקום אחר ואינה אולה וכו' ויולי האי לא גזר רצנן: **ניס שבין שתי הצדיות.** וזני בתים משתי הצדירות פתוחין
לו: **כיצד הוא עושה.** להחיר מיהת את האחד ונועל את ביתו הפתוח לאותו בית ומבטל את רשותו ולקמן [עמוד ג] פריך תרתי למא לי נעילה
וביטול: **הוא אסור.** להוליך מאותו בית לחצר נסר שהרי ציטל רשותו וכל הצית כחכ"ר (א) חזרת הוא: **גזוז שבין שני תחומי שבת.** צור
רצח להכניס בו תבן ואס' בין שני תחומין הוא חציו בתחום עיר זו וחציו בתחום עיר זו או נטלין ואוכלין מתוך תחומין צידים טוב
וכן אלו ואין חוששין שמא אלו יקחו מן התחום השני: כיון דאיכא פקרה. ניכר שגג הגדיש מתרחק מן התקרה וחי מפסחת מעשרה
רמי אנפשיה ופריש. ולנישנא דמוקפה נמי אין אסור משום מוקפה אלא מ' ולמטה דכל מעשרה ולמעלה לאו אורת (א) מחילה היא. אצל מתני' דקאי
מתבן בחצר ואין עליו תקרה לא מינכרא מילתא: **שמע מינה מחילות.** המפסיקות צבית ואין מגיעות לתקרה שמן מחילות ומיצתא
דמתן דאמר בפרק הדר (לעיל דף ע"ב.) גבי ה' מצורות ששצמו בטרקלין דבמחילות (א) שרו צ"ה ומשום דלון מגיעות לתקרה לא מפלגי דיריין:
תבן